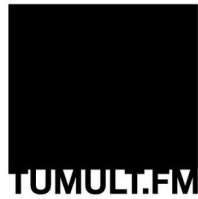

"REVIEW / RULE OF THREE / CAMPO," Laura Arens, Tumult.fm, 11.10.2017.
<http://tumult.fm/node/3487>

REVIEW | RULE OF THREE | CAMPO

REVIEW | PODIUM

wo 11.10.2017 | 20:30

door Laura Arens

RULE OF THREE is de nieuwste creatie van choreograaf **Jan Martens/GRIP**, die vooral gekend staat om zijn directe aanpak waarbij hij de lichamen van dansers laat spreken. Maatschappelijke thema's worden via die bewegende lichamen in kaart gebracht en bevraagd. Veel meer heeft Martens daar niet voor nodig, zo maakt hij ook duidelijk in deze voorstelling.

Voor *RULE OF THREE* duikt Martens het nachtleven in, met live muziek van de Amerikaanse producer **NAH**, die gemixte samples en keiharde drums op ons afstuurt. De dansers laten zich al even energiek zien. In korte fragmenten zien we telkens weer de strakke bewegingen die haast wiskundig op elkaar afgestemd zijn, als raders in een goed geoliede machine. In een verbluffende coördinatie tillen ze de voorstelling op naar een hoog ritme. Hun bewegingen verschuiven telkens subtiel naar een tandje lager en er wordt doorgeschoven in de rood-geel-blauwe driehoek, als een rad dat draait. Tot het ritme weer aanzwelt en de dansers bijna hersenloos hun steentje bijdragen aan de op hoog tempo draaiende machine.

Martens wil in *RULE OF THREE* de ongekende snelheden in informatieoverdracht in onze maatschappij vandaag aantonen. En daar drukt hij ons met onze neus op met deze energieke performance. In alle hectische is het vooral fascinerend om naar de dansers te kijken, die zo goed op elkaar afgestemd zijn dat die onuitputtelijke snelheden juist voldoening geven en een zekere schoonheid in zich dragen. De draaiende machine lijkt wel eeuwig te kunnen blijven doorgaan. Maar daar stopt Martens' intentie niet.

In alle hectichtheid is het vooral fascinerend om naar de dansers te kijken en dragen die onuitputtelijke snelheden juist een zekere schoonheid in zich.

Er wordt een drastisch contrast geplaatst tegen deze gestructureerde bewegingen. Martens toont de verstilling die we nodig hebben in deze malle molen. De kijker wordt plots buiten gegooid uit de lange, uitgetrokken spanningsboog waar die in ondergedompeld werd. De drummer gooit de drumstokken letterlijk in de ring en houdt het voor bekeken. In een oorverdovende stilte en kale belichting treden de dansers uit hun rol. Ze kleden zich uit en er gaat een soort opluchting door hen heen. Aanrakingen en glimlachen worden nu, in tegenstelling tot het mechanische bewegen, toegestaan. Hoewel poedelnaakt lijken ze veel meer op hun gemak en gaan ze elkaars lichaam ontdekken door verschillende poses aan te nemen en letterlijk te ontdekken hoe ze precies in elkaar passen.

Een contrast kan groot zijn, maar in *RULE OF THREE* was dit wel een zeer gewaagd contrast. De ommeslag naar totale verinnerlijking in het tweede deel gaat gepaard met twijfelachtigheid bij de kijker. Na de inzinking van het energiepeil heeft het tweede deel zijn tijd nodig om weer op te bouwen, waardoor het wat langdradig aandeed. De zaal kan je niet anders dan verweesd en onzeker verlaten. *RULE OF THREE* is zonder meer een voorstelling die blijft nazinderen en waarvan de impact pas dagen later tot je doordringt.